

❖ Коя е „печелившата“ нагласа към втория брак?

На втория брак трябва да гледаме като продължение на всичко, което сме градили до този момент в нашия живот – и хубаво, и лошо. Първият партньор винаги ще останат първи, първото дете – винаги ще е първо за нас, колкото и партньори и деца да имаме от други жени или мъже. Непризнаването и неприемането на този факт в крайна сметка проваля отношенията и с предишното семейство, и с новото. Тези, които имат брак зад гърба си, както и техните партньори, знаят, че не минава ден, в който, ако не говорят, то поне мислят за бившия. Той присъства пряко или косвено в живота на новата двойка независимо дали искат, или не. Затова, когато някой се реши на такава стъпка, е важно да приеме, че човекът, с когото се свързва, носи със себе си своето минало и всички свои близки.

В началото на всяка връзка, особено, ако тя е започнала преди да приключи старата или скоро след това, честа тема за разговор са бившите партньори. Това особено важи за този, който преживява развод. Той има потребност да споделя, да намира утеха, да чувства, че някой го подкрепя и не е сам. Ако връзката започва в такъв момент, може да се каже, че в голяма степен сплотяването в новата двойка става на базата на „ние срещу бившия“.

Митът за лошия предишен партньор обаче е голям товар и за партньорите, и за отношенията им. Новият съпруг, съзнателно или не, се стреми да бъде всичко онова, което не е бил предишния. Той трябва да поправя чужди грешки, вместо да бъде оценен такъв,

какъвто е. Страхувайки се да не заприлича на бившия, новият партньор трудно може да дава в отношенията това, на което е способен. От друга страна този, който има предишен брак, може да чувства натиск да пренебрегне миналото си или да го охули, както заради стремежа да угоди или да се хареса на новия си партньор, така и заради *желанието самият той да си повярва, че е взел правилното решение*. Каквато и да е причината, факт е, че той не може да се чувства добре с тази нагласа. Той, не само че не може да дава на отношенията това, на което е способен, но, рано или късно, започва да недоволства от натиска, който чувства. По този начин връзката е обременена от самото начало.

Заради всичко това е важно хората да приемат, че с развода семейството от първия брак не се разрушава, а се надгражда – към него се прибавят новият партньор, новите деца и роднини. В семейната терапия се говори *за разширено семейство, а не за ново семейство*. Тази нагласа е важна не само за този, който има предишен брак и деца, но и за партньор, който влиза във връзка с човек с предишен брак. *Жена или мъж, които искат да бъдат единствени за партньора си, е по-добре да не се свързват с разведени мъже и жени*. За да имат до себе си човек, който е спокоен, уравновесен, обичащ, грижовен и подкрепящ, е важно той да се чувства добре в отношенията си с всички членове на семейството – децата от предишните бракове, дори и да не живее постоянно с тях, бившият партньор в качеството на родител на децата, както и неговите родители, които са баба и дядо на децата. Много мъже и жени се заблуждават, че парт-

нърът им може да се държи добре с тях и в същото време да не може да понася родителите си, бившия си, да се държи, сякаш децата не му липсват, или да се чувства пренебрегнат, отхвърлен или незачетен от когото и да е от близките си. Подобно мислене и поведение е бомба със закъснител.

От всичко казано дотук става ясно колко важно е всеки да има отговор на въпроса *защо прави избора за втори брак*.

В първата част на книгата говорихме колко важни са мотивите за встъпване в първи брак, за да продължи връзката да бъде такава, каквато ни се иска. С още по-голяма сила това важи за следващите бракове, защото факторите при вземането на решения са много повече.

Ако влюбването, силните чувства, базирани на отношението, което получаваме в момента, не са добър повод за първи брак, още повече това важи за втория. С мислене, че сме попаднали на прекрасен човек, който не е оценен от бившия си, с надеждата, че всичко ще е различно, защото има много силни чувства, „разбиването“ на илюзии ще е неизбежно.

Печелившата позиция е трезва преценка на ситуацията и на хората, с които се обвързваме, както и ясни правила, при които ще съществува брака и новото семейство съвместно с отношенията с предишното семейство. Важно е всеки да знае своето място, своята отговорност и тази на другите, да има гъвкавост, добра комуникация и умение у всеки да поддържа добро психо-емоционално състояние. Ясно е, че всичко това е възможно само при лична зрялост от страна и на

двата партньори. В противен случай резултатът ще е разочароващ.